

REMISSYTTRANDE

2025-09-11

FRA beteckning

Dnr 2025FRA1417-2

Försvarsdepartementet

Er handläggare

Ert datum

Er beteckning

FRA handläggare

2025-06-17

Fö2025/01020

Christer Hellsten

FRA föreg. datum

FRA föreg. beteckning

En reformerad underrättelseverksamhet (SOU 2025:78)

Försvarsdepartementet har den 17 juni 2025 skickat betänkandet En reformerad underrättelseverksamhet (SOU 2025:78) på remiss och begärt svar senast den 17 september 2025.

Försvarets radioanstalt (FRA) har – från de utgångspunkter myndigheten har att beakta – följande synpunkter på förslagen i betänkandet.

FRA konstaterar att utredningen inte lämnar några förslag som direkt avser FRA. Den föreslår inga förändringar rörande FRA:s roll som en självständig civil signalspaningsmyndighet. FRA menar att detta är bra och att den nuvarande organisationsmodellen är fortsatt gynnsam bland annat mot bakgrund av myndighetens breda uppdragsgivarekrets, den teknikintensiva verksamheten och möjligheterna till tät samverkan mellan försvarsunderrättelseverksamheten och cybersäkerhetsverksamheten vid myndigheten.

FRA instämmer i utredningens slutsatser att en självständig signalspaningsorganisation utgör ett positivt inslag i en önskad pluralism i det svenska underrättelsesystemet. Oaktat detta skulle ett flertal av utredningens förslag vid genomförande medföra olika grad av påverkan på FRA och dess verksamheter. I det följande redovisar FRA sina synpunkter på vissa bärande delar i utredningens betänkande.

Synpunkterna nedan följer huvudsakligen betänkandets disposition.

4 Internationell utblick

Utredningen resonerar kring behovet av ökad öppenhet avseende internationella underrättelsesamarbeten. FRA menar att ökad öppenhet kring underrättelsesamarbeten inte är given och på ett allmänt plan inte kan jämföras med öppen kommunikation om Sveriges roll och samarbeten som allierad i Nato eller som medlem i EU.

FRA understryker betydelsen av långsiktiga, förtroendefulla internationella underrättelsesamarbeten. Samtidigt behöver underrättelsetjänstens förhållningssätt avseende internationella samarbeten kunna vara behovsstyrt med hänsyn till förändringar i omvärlden. Internationella samarbeten utgör ett konkret verktyg och är en central del av FRA:s metoder vid fullgörandet av sitt uppdrag.

I sammanhanget vill FRA även erinra om behovet av gynnsamma förutsättningar för att hantera information och uppgifter om myndighetens internationella underrättelsesamarbeten korrekt och i enlighet med regelverken. En utveckling i riktning mot att förekomsten av vissa samarbeten skulle redovisas öppet och andra inte, skulle inte gynna förutsättningarna för en stringent hantering av säkerhetsskyddsklassificerad information.

6 Styrning, samordning och samverkan i ett systemperspektiv

FRA menar att ett centralt inslag i utvecklingen mot ett mer effektivt och koordinerat svenskt underrättelsesystem är en utvecklad systemstyrning från Regeringskansliets sida. Med detta avses bland annat utvecklad koordinering mellan berörda departement för att reducera risker för stuprörsstyrning, som inte tillräckligt beaktar olika förslags konsekvenser på systemnivå. En utvecklad systemstyrning behövs även i frågor av mer löpande karaktär som träffar underrättelse- och säkerhetsmyndigheterna och som följer av en allt mer aktiv svensk utrikes-, säkerhets- och försvarspolitik. Utredningen hänvisar här huvudsakligen till redan genomfört och pågående utvecklingsarbete i Regeringskansliet. FRA kan notera en positiv progress i dessa avseenden och menar att utvecklingsarbetet bör fortsätta.

FRA sympatiserar med utredningens tankar om en reformerad inriktningsprocess som är bättre anpassad för att hantera inriktning av underrättelse- och säkerhetssystemet i dagens säkerhetspolitiska situation. Omvärldsutvecklingen ställer ökade krav på såväl underrättelseproducenter som underrättelsekonsumenter vad avser agilitet, proaktivitet och dynamiskt förhållningssätt vid lösande av uppgifterna.

FRA understryker i sammanhanget, som inhämtande myndighet, vikten av tydliga och långsiktiga prioriteringar som möjliggör etablering och utveckling över tid av sådana förmågor som erfordras för att möta uppdragsgivarnas behov. Inriktningsprocessen behöver dock beakta kraven i lagen (2008:717) om signalspaning i försvarsunderrättelseverksamhet. För FRA är det således angeläget att en reformerad inriktningsprocess även fortsatt tillgodoser FRA:s behov inom ramen för ansökningar om inhämtningstillstånd i Försvarsunderrättelsedomstolen och för möjligheterna att visa på spårbarhet mellan inriktning, underrättelsebehov och rapportering vid granskning av verksamheten.

9.1 En ny civil underrättelsetjänst

Utredningen föreslår inrättande av en ny civil underrättelsemyndighet med bland annat ansvar för samlade nationella underrättelsebedömningar och utveckling av den nationella OSINT-förmågan. Parallellt ska den militära underrättelse- och säkerhetstjänsten i Försvarsmakten (FM) renodlas och i huvudsak inriktas mot militära behov.

Den samlade säkerhetspolitiska utvecklingen under de senaste 25 åren i kombination med allt bredare och mer komplexa hot har enligt utredningen lett till utökade behov av specialisering och förstärkning av såväl den militära underrättelsetjänsten som den civila, mer säkerhetspolitiskt präglade, underrättelseverksamheten. FRA instämmer i denna slutsats.

FRA konstaterar därtill att tankar på en sådan ny organisation av underrättelseverksamheten i Sverige som utredningen föreslår har förekommit tidigare. Mot bakgrund av den beskrivna utvecklingen och påtagligt ökade krav från regeringen på kvalificerade, snabba och användbara underrättelser ser FRA utredningens förslag om en ny civil underrättelsemyndighet som en möjlighet att på sikt öka den samlade effekten i det svenska underrättelse- och säkerhetssystemet.

Flera av utredningens förslag rörande den nya myndighetens systemövergripande ansvarsområden behöver dock analyseras ytterligare. Inrättande av en ny civil underrättelsemyndighet skulle innebära ett paradigmskifte för den svenska underrättelse- och säkerhetstjänstverksamheten. Ett genomförande av förslaget om en ny myndighet skulle också innebära stora utmaningar och risker. Hur dessa omhändertas kommer vara av avgörande betydelse för om utfallet ska bli det önskade.

Utredaren konstaterar bland annat att det svenska underrättelsesamhället idag inte samverkar eller samordnar sig i den utsträckning som behövs. Bland annat är de tekniska förutsättningarna för samarbete och samverkan otillräckliga. FRA instämmer i detta. Behoven av samverkan och koordinering mellan berörda myndigheter kommer med ytterligare en myndighet i sammanhanget att öka än mer. Det är angeläget att insikt finns att detta i sig är resurs- och kostnadsdrivande och kan medföra ökad komplexitet för samarbetet.

Utredningen föreslår att den nya civila underrättelsemyndigheten ska ges inriktningsrätt av signalspaningen. Inriktningsrätten för signalspaning i försvarsunderrättelseverksamhet är reglerad i lag¹. För FRA innebär ytterligare en myndighet med inriktningsrätt ännu fler samverkansytter samt anpassning av produktion och rapportering för ytterligare en uppdragsgivare. Av erfarenhet vet FRA att detta blir direkt resurs- och kostnadsdrivande, med risk för behov av kraftigare prioriteringar mellan olika underrättelseuppgifter.

¹ Lagen (2008:717) om signalspaning i försvarsunderrättelseverksamhet.

Förslaget bör ses i sammanhanget av att även Inspektionen för strategiska produkter (ISP) i en annan utredning² och i Regeringskansliets utkast till lagrådsremiss, Signalspaning i försvarsunderrättelseverksamhet – en modern och ändamålsenlig lagstiftning, föreslagits få inriktningsrätt. Med nya inriktande myndigheter är undanträngningseffekter i förlängningen oundvikliga.

FRA avråder från förslaget att den nya myndighetens chef även ska inneha rollen som nationell underrättelsechef. Det är bland annat oklart vad rollen som nationell underrättelsechef är tänkt att ha för innebörd och innehåll verksamhetsmässigt och vad dennes ansvar och uppgifter i förhållande till övriga berörda myndighetschefer skulle vara. FRA menar att stor tydlighet måste gälla för ansvarsfördelningen mellan de berörda myndigheternas chefer. Varje enskild myndighetschef måste även fortsättningsvis kunna självständigt ansvara för genomförande och utveckling av den egna myndighetens verksamhet inom ramen för de instruktionsgivna uppgifterna.

FRA menar vidare att det ur ett förtroendeperspektiv är olämpligt att samma person är myndighetschef för en enskild myndighet i underrättelsesystemet, samtidigt som denne förses med en befattning som signalerar att hen i vissa avseenden antas vara överordnad andra myndighetschefer i systemet. I grunden är detta en konstitutionell fråga, innebärande att varje myndighetschefs ansvar måste vara tydligt. Ytterst avspeglar myndighetschefens ansvar, ansvarigt statsråds dito.

Vad gäller förslaget om ett särskilt utpekat utvecklingsansvar för underrättelsesystemet för den nya myndigheten, i ett flertal frågor, vill FRA även här betona vikten av tydlig ansvarsfördelning mellan den nya myndigheten och övriga berörda myndigheter. Det gäller till exempel ansvar för upphandling av kommersiella data, nationell förmågeutveckling för OSINT, utveckling av privat-offentlig samverkan och underrättelsesystemet gemensamma teknikutvecklingsbehov.

Eftersom varje berörd myndighet bedriver och kommer att bedriva egen verksamhet inom sådana områden som exemplifieras ovan, utifrån sina egna specialiserade uppgifter, kan den de facto centralisering av ansvar som föreslås till den nya myndigheten också ifrågasättas av andra skäl. Med centralisering följer risker för kontraproduktiva flaskhalsar och långa ledtider som kan motverka målet om ett effektivare och mer utvecklingsdrivet underrättelse- och säkerhetssystem.

FRA menar till exempel att anskaffning av kommersiellt tillgänglig data till stöd för signalspaningen är en upphandlingsfråga, inte en inhämtningsfråga. I egenskap av Sveriges myndighet med ansvar för signalspaning i försvarsunderrättelseverksamhet kan endast FRA bedöma vad som behöver anskaffas och när och hur det ska ske. Det är viktigt att i dessa sammanhang även vara medveten om den påverkan avseende nationell rådgivet som köp av kommersiella tjänster kan innebära.

² Signalspaning i försvarsunderrättelseverksamhet – en modern och ändamålsenlig lagstiftning (SOU 2024:59).

FRA ser positivt på förslaget att ge den nya myndigheten ansvar för att utveckla den nationella OSINT-förmågan med eget uppdrag med avseende på inhämtning, bearbetning, analys och rapportering. FRA vill i sammanhanget erinra om att utgångspunkten för signalspaning i försvarsunderrättelseverksamhet är att inhämta underrättelseuppgifter som inte finns att tillgå på annat sätt än genom signalspaning. FRA förutser att en utvecklad nationell OSINT-förmåga inom ramen för försvarsunderrättelseverksamheten rätt använd skulle kunna bidra till ett än mer effektivt utnyttjande av signalspaningen för inhämtning av just det kompletterande mervärdet.

Vad gäller OSINT baserad på öppet tillgänglig information utesluter FRA inte heller att det finns samordningsvinster med att låta den föreslagna myndigheten ansvara för inhämtning och tillhandahållande av sådan information till berörda i systemet via en gemensam infrastruktur. Även här menar FRA dock att det för signalspaningens del föreligger vissa specifika och realtidspräglade behov, som endast kan tillgodoses genom egen försörjning på OSINT-området. Det är även viktigt att beakta konsekvenserna för övriga myndigheters kompetensförsörjning på området vid uppbyggnad av en centraliserad funktion.

Särskilt i sammanhang som präglas av snabb utveckling och krav på snabba leveranser, såsom i underrättelse- och säkerhetssammanhang, torde användarnära utveckling vara nyckeln till framgång. FRA menar att detta bör vara ett tydligt ingångsvärde vid fortsatt analys av den föreslagna myndighetens ansvarsområden och uppgifter, inte minst vad avser utredningens förslag om ansvarsfördelning i frågan om underrättelse- och säkerhetssystemets digitalisering.

FRA menar att det är angeläget att särskilja underrättelse- och säkerhetssystemets enskilda discipliners tekniska utvecklingsbehov från de behov som föreligger att utveckla systemets tekniska förutsättningar att samverka och samarbeta. FRA ser inte förutsättningar för någon centralisering av ansvaret till en av myndigheterna för det förstnämnda. Idag är verksamhet och teknik integrerade och den ständigt pågående teknikutvecklingen behöver ske så användarnära som möjligt.

FRA menar att det är mer korrekt att tala om utvecklad samverkan istället för integrering av underrättelse- och säkerhetssystemets vitt skilda verksamheter. Det är angeläget även ur en legal synvinkel. FRA vill understryka att ett på detta sätt särskiljande av de myndighetsspecifika utvecklingsbehoven från de systemgemensamma inte innebär att möjligheter till synergier vad avser utveckling, upphandling, utbildning och informationsutbyte inte ska sökas även vid genomförande av myndigheternas enskilda utvecklingsarbete.

Underrättelse- och säkerhetssystemets gemensamma teknikutvecklingsbehov för att åstadkomma ett mer effektivt och bättre samverkande svenskt system avser till exempel infrastrukturer, sambandslösningar, gemensamma lagringsytor och samarbetsmiljöer. Här menar FRA att det särskilt när huvudansvar i vissa frågor läggs på en utpekad myndighet är angeläget att berörda underrättelse- och säkerhetsmyndigheter ges i

uppdrag att inrätta en governance-organisation som säkerställer att alla berörda myndigheter kan få sina behov hörda och tillgodosedda. Även ekonomiska aspekter behöver beaktas här.

Vid fördelning av ansvar inom ramen för en gemensam digitalisering för underrättelse- och säkerhetstjänsterna behöver hänsyn även tas till idag befintliga uppgifter för berörda myndigheter, till exempel avseende tillsynsuppgifter på säkerhetsskyddsområdet, signalskyddsfrågor och kompetens- och erfarenhetsmässiga förutsättningar att överhuvudtaget ta ansvar för systemets gemensamma teknik- och digitaliseringsbehov. Utredningen lämnar här många frågor obesvarade och området kräver därmed ytterligare analys. FRA menar att den föreslagna nya myndigheten på längre sikt skulle kunna komma ifråga för det övergripande ansvaret för den systemgemensamma digitaliseringen. Det är dock osannolikt att det skulle kunna ske så tidigt som 2027, då utredningen föreslår att den nya myndigheten ska vara inrättad.

Utredningen föreslår att den nya myndigheten bör få en samordnande roll för underrättelsesystemets utlandsnärvaro. FRA bejakar i och för sig detta förslag. En sådan roll kan dock inte få inkräkta på försvarsunderrättelsemyndigheternas utrymme att självständigt, och med stöd av regeringens närmare bestämmande³, samordna eventuell utlandsnärvaro utifrån myndigheternas uppdrag och ändamålsenlighet.

Förslaget att den nya myndigheten ska etablera och upprätthålla samarbete i underrättelsefrågor med andra länder och internationella organisationer medför ökade krav på nationell samordning i förhållande till internationella underrättelsetjänster. Detta är bland annat av vikt för att det svenska underrättelse- och säkerhetssamhället inte ska uppfattas som spretigt och okoordinerat. Det blir centralt att den nya myndighetens roll, status och samverkansytor inom ramen för internationell samverkan i förhållande till övriga underrättelsemyndigheter tidigt klargörs. En utmaning i sammanhanget torde bli olika länders olika organisation av sina underrättelse- och säkerhetssystem.

10.2 En nationell underrättelsestrategi

FRA ser positivt på utredningens förslag om att införa en öppen underrättelsestrategi genom vilken på övergripande sätt ska kommuniceras bland annat syfte, mål och utvecklingsbehov för det svenska underrättelse- och säkerhetssystemet liksom om dess beståndsdelar. FRA menar att det kan bidra till en utvecklad gemensam målbild för Regeringskansliet och berörda myndigheter och kan utgöra en naturlig utgångspunkt för identifiering av sådana aktiviteter som erfordras för att säkerställa en kontinuerlig utveckling av underrättelse- och säkerhetssystemet. Här vill FRA särskilt lyfta behovet av en tydlig strategi för att säkra utvecklingen av den tekniska och personbaserade inhämtningen vilka är de komponenter som ligger till grund för försvarsunderrättelseverksamhetens unika bidrag till säkerhets-, utrikes- och försvarspolitik.

³ Lagen (2000:130) om försvarsunderrättelseverksamhet.

I sammanhanget vill FRA även kommentera utredningens resonemang om samspelet mellan underrättelse- och säkerhetstjänster och den politiska nivån (avsnitt 4.5.2), bland annat utvecklingen av så kallad underrättelsediplomati. Liksom utredningen menar FRA att riskerna för att underrättelseverksamhetens analyser och slutsatser ska låta sig styras av politiska överväganden måste minimeras, särskilt när behoven av nära dialog kring underrättelsebehoven ökar allt mer. För detta erfordras tydliga gemensamma processer för styrningen av verksamheterna. Även vad avser utvecklingen på underrättelsediplomatiområdet erfordras, som utredningen anger, tydliga, gemensamma och överenskomna processer, till exempel rörande beslut om nedklassificering av sekretessnivåer och ställningstagande till offentliggörande av underrättelseinformation.

11.1 Personalen – en strategisk resurs

FRA välkomnar utredningens förslag avseende gemensamma satsningar på kompetensutveckling, gemensamma plattformar för utbildning och forskning liksom utveckling av myndighetssamverkan kring personalfrågor. FRA ser även positivt på förslaget att vidare utreda ett nationellt säkerhetsklareringssystem (**avsnitt 10.3**). Skälen för utökade och gemensamma satsningar på personalförsörjningen är många.

FRA och andra berörda myndigheter konkurrerar såväl med arbetsmarknaden i stort som med varandra om eftertraktade kompetenser. Underrättelse- och säkerhetssystemets attraktionskraft behöver öka, nya samarbetsformer behöver utvecklas, och rörligheten inom systemet behöver stimuleras och förenklas. Satsningar på personalförsörjningen behöver avse allt ifrån myndigheternas attraktionskraft och rekryteringsförmåga till förmåga att utveckla medarbetare och att behålla dem.

Här nämnda satsningar behöver på ett självklart sätt komplettera satsningar på gemensamma tekniska system och processer. Med det sagt bedömer FRA dock att etablering av en ny civil underrättelsemyndighet åtminstone i det korta perspektivet medför risk för ökad konkurrens om eftertraktade och svårrekryterade kompetenser. Eftersom FRA och övriga befintliga underrättelsemyndigheter befinner sig i stark tillväxt innebär den nämnda risken en reell fara för kompetensbrist. För FRA:s vidkommande kan även ökad konkurrens om kvalificerade cybersäkerhetsexperten förutses vid den fortsatta utvecklingen av verksamheten vid Nationellt Cybersäkerhetscenter (NCSC).

12 Utvärdering av underrättelseverksamheten

Utredningen föreslår att den samlade underrättelseverksamheten bör utvärderas på systemnivå. FRA anser att en regelbunden utvärdering av underrättelse- och säkerhetssystemet är en angelägen uppgift mot bakgrund av såväl den föränderliga omvärlden, teknikutvecklingen och de idag omfattande satsningar som sker på verksamheterna.

FRA menar att en sådan utvärdering kan ske med cirka sex års intervall och understryker att en sådan utvärdering bör avse just systemet som sådant. Utvärderingen behöver givetvis utföras på ett ansvarsfullt sätt, bland annat sett ur ett

säkerhetsskyddsperspektiv, och av en aktör med god förståelse för, och kunskap om, underrättelse- och säkerhetstjänstens särskilda förutsättningar

11.2 Inrätta en Underrättelseombudsman

13.7 Utveckling av insyn och kontrollverksamheten

Utredningen föreslår inrättade av en underrättelseombudsman och menar att ökad parlamentarisk insyn i underrättelseverksamheten bör övervägas. FRA vill här erinra om den redan omfattande granskning och tillsyn som är inrättad för svensk underrättelse- och säkerhetsverksamhet, inte minst för försvarsunderrättelseverksamheten. FRA menar att utredningen inte tillräckligt tydligt visat på mervärdet av inrättandet av en underrättelseombudsman eller på behoven av att öka den parlamentariska insynen.

Lagen (2008:717) om signalspaning i försvarsunderrättelseverksamhet trädde i kraft 2008. Redan under hösten samma år träffades en politisk överenskommelse om att ytterligare förstärka integritetsskyddet i signalspaningen. Bland annat beslutades att förstärka kontrollmyndighetens självständighet och förutsättningarna för rättslig efterhandskontroll. Genom detta ersattes Försvarets underrättelsenämnd (FUN) med Statens inspektion för försvarsunderrättelseverksamheten (Siun).

Försvarsunderrättelsedomstolen inrättades i vilken utöver ordförande och särskilda ledamöter ska finnas integritetsskyddsombud vilken ska bevaka enskildas integritetsintresse vid FRA:s ansökningar om inhämtningstillstånd.

För FRA:s vidkommande kan därutöver konstateras att regeringen årligen ska lämna en skrivelse till riksdagen avseende integritetsskydd vid signalspaning i försvarsunderrättelseverksamhet (skr 70), och att parlamentarisk representation återfinns i Statens inspektion för försvarsunderrättelseverksamheten (Siun), inklusive i den i Siun nyinrättade delegationen för behandling av ärenden rörande kontroll på begäran av enskild.

Enligt lagen om signalspaning i försvarsunderrättelseverksamhet ska det vid FRA finnas ett Integritetsskyddsråd som utses av regeringen. Rådet har i uppgift att utöva fortlöpande insyn i de åtgärder som vidtas för att säkerställa integritetsskyddet i signalspaningsverksamheten. Rådet ska rapportera sina iakttagelser till myndighetens ledning och, om rådet finner att det finns skäl för det, till Siun. Rådet vid FRA utgör en möjlighet för myndighetens medarbetare att vända sig till vid tveksamheter om myndighetens hantering av integritetsskyddet, något som FRA internt uppmuntrar till.

FRA omfattas även av Integritetsskyddsmyndighetens (IMY) tillsyn av behandlingen av personuppgifter.

Förutom vad som sagts ovan menar FRA att regeringen vid den fortsatta behandlingen av utredningens förslag rörande insyn och granskning även behöver överväga säkerhetsskyddsaspekter. Och mot bakgrund av den redan omfattande insyn och granskning som sker kan det enligt FRA ifrågasättas om ökad insyn och granskning av verksamheten ger ett mervärde, och om den kan genomföras utan negativ

resurspåverkan på verksamhetens förutsättningar att möta uppdragsgivarnas ökade krav på relevanta och snabba underrättelser.

14.2 Försvarsunderrättelseverksamhet ersätts med begreppet utrikes underrättelseverksamhet

FRA ställer sig i positiv till att försvarsunderrättelseverksamhet ersätts med begreppet utrikes underrättelser. Det föreslagna begreppet ger en bättre bild av vad verksamheten är.

Övrigt

Utredningen formulerar inga rättsliga förslag. FRA vill understryka att en kompletterande utredning kommer att erfordras för att omhänderta de rättsliga konsekvenserna av utredningens olika förslag. Detta avser inte minst förslag om begreppsförändringar och behov av stöd för den personuppgiftsbehandling som en ny civil underrättelsemyndighet behöver kunna genomföra.

FRA noterar utredningens ambitiösa förslag att den nya myndigheten ska vara inrättad tidigt 2027. Denna tidsplan är en utmaning i sig. Av egna erfarenheter vet FRA att målbilden 2027 utgör ett mycket kort tidsperspektiv i sammanhang som avser anskaffning av lokaler och etablering av teknisk och fysisk infrastruktur, inte minst i sammanhang som präglas av säkerhetsskyddslagstiftningens krav. Även mot bakgrund av behovet av en kompletterande rättslig utredning samt behov av fortsatt utredning och analys rörande den nya myndighetens uppgifter och roll, samt den föreslagna verksamhetsöverföringen från FM/Must till den nya myndigheten, bör rimligheten i föreslagen tidsplan noga prövas.

I detta ärende har generaldirektören Björn Lyrvall beslutat. I den slutliga handläggningen har också deltagit överdirektören Maria Diamant, chefsjuristen Michaela Dráb, C GD:s stab Marika Dagenbrink, kommunikationschefen Ola Billger, avdelningschefen Charlotte Lindgren samt Christer Hellsten (GD stab), tillika föredragande.

Försvarets radioanstalt

Björn Lyrvall

Christer Hellsten

FRA

Dnr 2025FRA1417-2

Sändlista

Internt FRA

GD

ÖD

C JUR

C GD:s stab

C KOM

AC